

переконливості заперечень проти позову доцільно акцентувати увагу суду на відсутності правових підстав для задоволення позову.

2. Друга група науковців вважає доцільним найбільш повно викласти інформацію (факти, докази) у позивній заяві. Для переконання суду одразу після вивчення даної заяви.

Деякі адвокати використовують тактику повтору одних аргументів у різних словосполученнях, але така практика може наштовхнутися на зовсім протилежний ефект, оскільки суддя може втратити увагу до документа і повагу до його автора, який тричі повторює одну думку в короткому документі. Це свідчить про те, що інших думок він не має.

У законодавстві також містяться загальні вимоги, яким повинні відповідати всі процесуальні документи — це законність, обґрунтованість і вмотивованість, повнота.

Список використаної літератури:

1. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2004. — № 40-41, 42. — Ст. 492.
2. Перунова О. М. Ознаки процесуальних актів-документів з цивільних справ / О. М. Перунова// Форум права. —2014. — № 2. — С. 346—351 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FPindexhtm_2014_2_61.pdf

ВЕРНИДУБОВ І. В.

Національна академія прокуратури України,
старший викладач відділу підготовки прокурорів з підтримання
державного обвинувачення в суді, кандидат юридичних наук, доцент

БЕЛКОВА С. О.

Національна академія прокуратури України,
викладач відділу підготовки прокурорів з представництва інтересів
громадянина або держави в суді, кандидат юридичних наук

АКТУАЛЬНІСТЬ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ЮРИСТІВ В УКРАЇНІ З ВРАХУВАННЯМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ДОСВІДУ

Юридична наука, як і юридична професія, з кожним етапом соціально-економічного розвитку суспільства дедалі більше диференціюється. Причому як у предметній площині (цивільне право, господарське право тощо), так і у функціональній (суд, прокуратура, адвокатура, нотаріат тощо) [1]. Це закономірний процес, оскільки різні сфери правового

регулювання набувають характерні для кожної з них напрями діяльності, критерії оцінки та професійні навички майбутніх юристів.

На сьогодні теоретична підготовка юристів є досить актуальною у нашій країні, адже здобуття спеціальності вищого рівня вимагає вивчення низки юридичних дисциплін, завдяки яких формується компетентність і професійна майстерність юристів. В цих умовах юридична наука не повинна бути пасивною, а відповідати якісним вимогам сучасності та європейському освітньому простору.

На наш погляд, майбутній юрист повинен мати необхідний рівень якості знань, навичок та умінь, що впливають з професійних вимог. Зокрема: 1) володіти професійними, діловими, психологічними та педагогічними якостями юриста-фахівця (прокурора, судді, адвоката, нотаріуса, юрисконсульта тощо); 2) знати основні галузі права в залежності від напрямку його професійної діяльності, законодавчі та інші нормативно-правові акти; 3) вміти правильно організувати свою роботу, юридично правильно кваліфікувати факти та обставини, якісно складати документи правового характеру, приймати правові рішення та здійснювати інші юридичні дії (участь у судочинствах) у відповідності із законом; 4) суворо дотримуватися етичних та правових норм.

Порівняльний аналіз набуття юридичної освіти в європейських країнах дозволяє дійти висновку, що головною метою юридичної освіти у Великобританії, Австралії і Новій Зеландії, а також країнах Північної Америки є підготовка практикуючого юриста, який зможе успішно вирішувати складні практичні завдання та представляти інтереси особи у суді в найкоротший термін після отримання диплому про вищу освіту. У зв'язку з цим підготовка на юридичних факультетах англосаксонських країн базується на таких методах викладання, як розгляд теоретичного матеріалу за допомогою судових прецедентів.

Досвід США показує, що для підготовки висококваліфікованого юриста необхідно забезпечити системне викладання 32-35 професійно значущих основоположних дисциплін, що становить приблизно дві третини загального часу навчання. Сюди, зокрема, належать теорія держави і права, конституційне право, цивільне право, господарське право, кримінальне право, земельне право, міжнародне право, фінансове право, різні галузі процесуального права. Решта – це навчальні дисципліни, які групуються за ознаками меншої вагомості в системі юридичної освіти та конкретної спеціалізації [1].

Привертає увагу підготовка юристів в Німеччині. Єдність вимог по їх підготовці визначається загальним для всіх земель Федеральним Законом про статус суддів і низкою інших федеральних законів, що встановлюють високі вимоги до освітньої підготовки фахівців в області права: прокурора, нотаріуса, адвоката, юриста в органах державного управління та ін.

Так, семестр складається з лекційного періоду і вільного від лекцій часу, протягом якого студенти займаються самостійно: пишуть домашні

роботи, готуються до іспитів, проходять обов'язкову тримісячну практику — як правило, по одному місяцю на рік — з кримінального права, з цивільного права і в органах управління. Самі заняття проводяться в різних формах: лекціях, семінарах, колоквиумах, групових вправах, які можуть проводити науковці та викладачі, що перейшли з практичних органів. Письмові роботи у вигляді клаузул є письмовим іспитом, до перевірки яких залучаються юристи-практики [2].

Вважаємо, що в сучасних умовах виникає необхідність у вдосконаленні форм навчання як для підготовки юристів, так і для працівників органів прокуратури з підвищення їх кваліфікації, яке полягає у запровадженні широкого виду занять. Наприклад: 1) практичне заняття з формування умінь і навичок, в основу якого покладена система вправ (завдань); 2) практичне заняття з застосування знань, умінь і навичок (практикум) — реалізація засвоєного матеріалу на практиці в суді, прокуратурі; 3) інтерактивні заняття — ділові або рольові ігри у вигляді імітації судових процесів; 4) тренінги щодо проведення окремих слідчих та інших процесуальних дій; 5) конкурси — при написанні процесуальних документів (обвинувальних актів, позовних заяв, апеляційних та касаційних скарг тощо); 6) практичні заняття з суспільного огляду знань і навичок — виїзні заняття до судових та правоохоронних органів; 7) заняття щодо застосування публічних форм навчання, в основу якого покладено вміння проведення брифінгів, прес-конференцій тощо.

Поміж іншим, доцільним є запровадження використання у проведенні практичних занять так званого «комбінованого» викладання граничних (міжпредметних) дисциплін, мета якого є об'єднання спорідненого матеріалу кількох предметів. Наприклад, при проведенні у Національній академії прокуратури України заняття за темою: «Взаємодія слідчого, процесуального керівника та прокурора з метою представництва» залучаються викладачі з різних відділів. До практичних занять за напрямком прокурорської діяльності — підтримання публічного обвинувачення залучаються професійні юристи: судді, адвокати, прокурори. За такою методикою навчальні заняття є професійно якісними і вдосконалими.

Список використаної літератури:

1. Роскопіна Ю.О. Перспективи впровадження в українських містах педагогічних тенденцій організації професійної підготовки юристів у вишій школі США. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://eprints.kname.edu.ua/32524/1/81.pdf>
2. Погрібний О.О. Порівняльне правознавство — навчальний посібник. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://uchebnik-online.net/book/33-porivnyalne-pravoznavstvo-navchalnij-posibnik-oo-pogribnij/16-tema-10-yuridichna-osvita-v-pravovix-sistemax-svitu.html>